

JAIR DOMINGUEZ

Els xiprers

JAIR DOMINGUEZ
ELS XIPRERS

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: MARÇ DEL 2025
© JAIR DOMINGUEZ, 2025
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-3341-9
DIPÒSIT LEGAL: B. 2.221-2025
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62
IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autors i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.
Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com
o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

— **A**ra necessitaré un voluntari.
Es van aixecar tot de mans impacients. El mag va obviar els nens que feien cara de pallús i els que s'escuraven els mocs amb la llengua i va assenyalar una nena rosseta amb els ulls esbatanats que estava asseguda ben bé davant seu. Les criatures, una dotzena d'alumnes de tercer, companys de classe d'en Sergi i alguns cosins i cosins llunyans, estaven col·locats en dues fileres. Eren els pares qui els havien fet seure d'aquella manera, per descomptat, perquè tothom sap que els nens s'asseuen en rotllana o amuntegats l'un sobre l'altre per no perdre detall de l'espectacle. Saben perfectament com funciona el món.

Era 19 d'abril i tots duïen samarreta de màniga curta. Tots menys en Xavier, un nano escardalenc i sobreprotegit a qui sempre abrigaven en excés i que aquell dia de xafogor duïa un anorac de plomes. D'en Xavier se'n feia càrrec gairebé de manera exclusiva la seva àvia, perquè el pare era advocat de grans litigis —així és com es presentava— i la mare no tenia temps de fer de mare. L'àvia,

que havia passat una guerra i havia vist germans morir de fred i de gana, posava l'abric al nen encara que no fes fred i li preparava entrepans de pam i mig que el pobre mai no aconseguia acabar-se.

Aquella tarda feia, de manera objectiva, una temperatura òptima per fer una festa al jardí. Algun pare havia especulat que cap al tard plouria i que no era assenyat organitzar l'aniversari d'en Sergi a l'aire lliure, però el dia estava aguantant prou bé, tot i el vuitanta-cinc per cent de probabilitat de pluja que pronosticava el Rain Alarm. Es va fer una votació via WhatsApp en què només va haver-hi dos vots en contra d'organitzar l'aniversari al jardí, de manera que tothom va acceptar-ho amb esportivitat. No es van fer més comentaris al respecte. Els pares s'havien apinyat al voltant d'una taula i bevien cerveses. Les mares bevien albarinyo —excepte l'Eli Barneda, que ja anava pel segon gintònic— i vigilaven els nens de cua d'ull. Els núvols, d'un gris fosc gairebé metàl·lic, s'apinyaven en la llunyania sobre els arbres i un vent lleuger escampava l'olor de gespa humida per la urbanització. Plouria, però encara no.

La urbanització s'estenia al voltant d'un camp de golf de divuit forats; una cinquantena de cases que s'havien començat a construir a principis del 2000 amb la idea que fossin segones residències per a urbanites de classe alta. Però els urbanites de classe alta no volien casetes adossades de noranta metres quadrats amb cuina americana i habitació amb llitera per als nens; els urbanites de classe alta volien parcel·les de mitja hectàrea per fer-s'hi xalets que semblaven tanatoris, amb parets de formigó i acer i piscines *infinity* privades. Les cases adossades de noranta metres quadrats van anar baixant de preu molt lentament perquè el promotor es negava a reconèixer un error de

càlcul en el *target*. L'home confiava en un repunt econòmic que no només no va arribar, sinó que la situació va desembocar en una crisi bancària sense precedents. En un intent desesperat de recuperar la inversió i no arruïnar-se, va rebaixar els preus de les cases gairebé a la meitat del que valien en un principi. Es conformava a aturar la patxada, però ni tan sols així podia treure's aquells xalets de sobre. No va ser fins tres anys més tard que els joves del poble veí van començar a emancipar-se i a considerar l'opció de viure en aquella urbanització, per a disgust dels pares i avis, que s'havien criat en cases de poble centenàries que pertanyien a la família des de feia generacions. Vivien amb horror la possibilitat que l'hereu marxés i deixés òrfena la casa pairal. *Ho perdrem tot! No podem dividir les propietats!* Els avis catalans no volien vendre. Volien mantenir la casa fins que caigués a trossos. Vivien per defensar aquell orgull ancestral que per als seus nets mileristes no tenia cap mena de sentit. D'aquella manera, una urbanització creada exclusivament per a nou-rics i golfistes jubilats va convertir-se també en el refugi de moltes parelles de classe mitjana que fugien de la ciutat.

El primer a comprar una de les casetes va ser un eixelebrat, un nano de Mieres que havia deixat els estudis per anar a fer de fuster i com que vivia encara amb els pares havia pogut estalviar quatre calés. Va comprar aquella caseta al costat del camp de golf i ningú del poble ho podia entendre, però ell ho tenia clar. «Collons, és més barata que un pis de merda al mig de Figueres», deia, com si hagués de donar explicacions a algú. El cas és que tots acabarien donant-li la raó. Aquell mateix any van seguir el seu exemple quatre famílies més. El lloc es va posar de moda entre les parelles joves i la demanda es va disparar. Es van vendre catorze cases abans que el promotor tingués

temps de rectificar els preus. Sí, s'havia d'agafar el cotxe per anar al supermercat i, sí, també l'havies d'agafar per dur els nens a fer extraescolars i, sí, efectivament, el cap de setmana s'omplia de pixapins i de francesos que hi anaven a jugar a golf. Però tot allò era un petit preu a pagar a canvi de viure en una casa amb una relació qualitat-preu excel·lent, unes vistes sensacionals al Canigó i alguns serveis comunitaris que, si bé no eren de primera necessitat, no feien nosa, com l'spa, el gimnàs de luxe o el restaurant, que, al cap d'uns anys, acabaria aconseguint una estrella Michelin.

—Com et dius, maca?

—Júlia.

Totes les nenes es diuen Júlia, va pensar el mag mentre feia voltar una baralla de cartes sobre el seu cap.

—Molt bé, Júlia. Ara hauràs d'agafar una carta d'aquestes. No em diguis quina és, eh?

El mag va presentar-li la baralla, oberta com un ventall, i la Júlia va escollir una carta.

—Ara vull que la miris i la memoritzis. Que no la vegi ningú! Només la pots saber tu. Oi que ningú ha vist la carta de la Júlia?

Era una pregunta retòrica, però el mag sabia que als nens se'ls ha de fer participar en tot moment. No pots permetre que s'avorreixin ni que desconnectin. Els nens no volen quedar bé amb ningú. Són brutalment honestos. Si no els interessa el que fas, t'engeguen a pastar fang a la primera oportunitat.

Es va sentir un «no» ben fort. Un dels nanos, però, va restar en silenci. Sempre hi ha un nen d'aquests en totes les festes, i el mag ho sabia. Un d'aquells nens malparits que vol sabotejar l'espectacle. Tot just són mainada de nou anys, però ja tenen la malícia suficient per fotre't el

dia enlaire. El mag sabia que era millor guanyar-se el públic difícil com més aviat millor o la tarda podria complicar-se.

—Que potser has vist la carta, tu?

Ho va dir amb el millor dels somriures, per evitar violentar el nano.

—No.

—I doncs?

—Ja sé quina és.

—Ah, sí?

—Sí.

El nano començava a posar nerviós el mag, però va decidir seguir-li la veta.

—Quina carta és?

—El tres de piques. —Ho va dir sense immutar-se, com si ja estigués de tornada de tot.

La Júlia es va mirar la carta i va obrir els ulls i la boca.

—És veritat!

El mag va agafar-li la carta a la Júlia i va somriure. Sí, és clar, era el tres de piques. Aquell nano tenia bona vista. Devia haver clissat la carta en algun moment. La Júlia era una nena i els nens són maldestres, la devia haver girat en algun moment mentre l'agafava. Sí, era això, és clar. El mag va posar-se dret i va ensenyar la carta als nens.

—Molt bé, noi! Sembla que tenim un altre mag entre nosaltres! Un fort aplaudiment per a en...

—Bru.

—Un fort aplaudiment per a en Bru!

Els nens van cridar ben fort i alguns van aplaudir. El nen que s'asseia darrere seu va aprofitar per clavar-li un clatellot. El mag va fer pujar en Bru a l'escenari.

—Mira, Bru, farem una cosa. Tu seràs el meu ajudant, d'acord?

—D'acord.

—Sabeu què és la telepatia?

Els nens van començar a parlar tots de cop. Un d'ells, que feia estona que es menjava els mocs, va aixecar-se per anar a buscar un entrepà.

—Bé, us ho explico. La telepatia és el poder de comunicar-se amb la ment. Sense obrir la boca. I ara us ensenyaré com funciona. Jo li donaré una carta a la Júlia. La Júlia pensarà molt fort en aquesta carta i, amb el poder de la seva ment, sense parlar, li dirà a en Bru quina carta és. Ho heu entès?

Tots dos nens van fer que sí amb el cap. Va dir a la Júlia que escollís una carta i que la col·loqués a dins de la baralla. El mag va començar a remenar. Aquell truc l'havia fet deu mil vegades, se'l sabia de memòria: escampaves les cartes per la taula, miraves quina era la primera, les posaves del dret, feies escollir un número de l'u al deu als nens, comptaves les cartes, les col·locaves en una altra pila, les posaves a dalt de tot altre cop i aleshores els feies tornar a escollir número. Tornaves a repetir tantes vegades com volguessis perquè fent una simple suma sabies on era la primera carta i així tu podies deixar a tothom bocabadat endevinant quina era. Allò de l'ajudant a l'escenari no estava previst, però així s'estalviava haver de tenir aquell nano tocant els nassos durant l'espectacle.

—Júlia, recordes quina carta era la que has escollit? No me la diguis! Només pensa-hi. Concentra't molt fort. I jo, ara, amb el poder de la meva ment, li diré a en Bru quina carta és.

El mag va començar a fer una mena de ball insensat amb les mans al cap. Remenava el cul i els nens es pixaven de riure. Era la part que més li agradava de la seva feina. El mag no era un home especialment familiar, no

l'entusiasmaven els nens, però allò en certa manera era reconfortant. Sobrevivia amb prou feines amb els espectacles per a mainada des de feia ben bé deu anys, d'ençà que el seu pare l'havia fet fora de casa. Joan, es deia el mag. En Joan s'havia barallat amb el seu pare. La mare havia mort deu mesos abans i aquell home havia trigat ben poc a refer la seva vida amb una dona vint anys més jove. En Joan mai no ho va entendre. El va insultar, li va dir que l'odiava i, després d'uns mesos de convivència impossible, el pare va decidir que ja n'hi havia prou i li va dir que es busqués la vida. El va fotre al carrer i va canviar el pany. Va ser just abans de les festes de Nadal. En Joan va viure durant dos mesos al cotxe, alimentant-se exclusivament de whisky barat, neules i torrons —restes de les paneres de Nadal dels seus familiars propers—. Després d'aquell sotrac emocional va intentar refer-se i va trobar feina de repartidor i de jardiner. També va aconseguir un lloc per dormir, el garatge dels pares d'una antiga xicota amb qui encara mantenia el contacte. Va estar-s'hi ben bé tres mesos fins que va poder llogar un pis de trenta metres quadrats prop del barri dels gitanos. Com que no tenia tele ni amics, passava les nits mirant vídeos de trucs de màgia al mòbil.

—Vinga, Bru, quina carta ensenyarà la Júlia?

El mag ho tenia tot previst. En Bru diria una carta a l'atzar, s'equivocaria i ell s'horroritzaria, faria una ganyota i cauria de la cadira. Els nens esclatarien a riure i ell s'aixecaria i diria «nooo, la carta és aquesta» i dibuixaria un as de diamants, que era la carta que havia pensat la Júlia i que ell ja havia vist abans. Aleshores la Júlia mostraria la primera carta de la baralla i els nens caurien de cul i aplaudirien com bojos i ell faria una reverència ben exagerada.

—L'as de diamants.

En Bru va dir-ho amb tota la calma del món. Sense vacil·lar en absolut. Al mag li va costar unes dècimes de segon entendre que, efectivament, aquella *era* la carta que tenia la Júlia. Sense esperar cap ordre, la Júlia va ensenyar la carta. Sí, era l'as de diamants. Els nens van aplaudir ben fort. En Bru va insinuar un lleu somriure i va arronsar les espatlles. El mag va mirar de reconduir l'espectacle.

—Carai! Molt bé! És un as, un as de diamants, sí senyor! La telepatia, nens! Ja us ho he dit! La telepatia funcional!

«El nano deu haver vist la carta quan m'he despistat; aquest malparit és ben murri», va pensar. No podia ser que aquell marrec li robés protagonisme. Calia deixar-lo en evidència al més aviat possible i redreçar el rumb de l'espectacle.

—Vinga, Bru, tornem-hi. Júlia, agafa una altra carta i no ens l'ensenyis.

La Júlia va acostar-se una carta a la cara. Tan a prop que no era possible que ningú la pogués veure. El mag no tenia ni idea de quina carta era. Sabia que havia entrat en terreny pantanós, però ja s'inventaria alguna cosa per sortir del pas. En el moment que en Bru s'equivoqués, faria una mica de xou, uns malabars o un gosset amb un globus i els nens s'oblidarien d'allò.

—Bru, concentra't. Quina carta ha agafat la Júlia?

—El deu de flors.

En Bru ni tan sols feia veure que pensava en cap carta. Les paraules li sortien de la boca sense cap tipus d'emoció. El mag no va tenir temps de reaccionar, perquè la Júlia va girar la carta ben contenta.

Era la carta que havia dit.

Era un deu de trèvols.

No podia ser. No, no podia ser. De debò que no. El mag ho havia estat mirant de prop. En Bru era a un metre de la Júlia, d'esquena. No podia veure la carta. De cap manera. Va començar a preocupar-se. Era una conxorxa? Aquells nens malparits tenien alguna mena de codi secret? No, impossible. Tenien vuit, nou anys com a molt. Els nens de nou anys amb prou feines saben fer-se l'esmorzar. El mag va acostar-se a la Júlia i va agafar-li la baralla. Va mesclar les cartes i va col·locar-ne una davant seu, a mig pam del nas.

—Quina carta és, Bru?

—La reina de cors.

El mag estava aliè a tot el que passava al seu voltant. La Júlia va veure que allà dalt no hi feia res i va marxar a jugar amb una altra nena que anava abillada de ballarina amb unes crocs platejades. Els nens del públic no entenien res del que passava. I, sí, era la reina de cors.

El mag va tornar a mesclar les cartes. En Bru seguia palplantat allà davant. Els núvols eren cada cop més a prop. El pronòstic de pluja del Rain Alarm era ja del cent per cent, però cap dels pares estava pel mòbil. Tots xerraven i fumaven mirant de camuflar-se rere els arbres. Un dels pares, l'Ernest Pérez, va aixecar la mirada i va veure en Bru i el mag dalt de l'escenari. Li va semblar que tot anava bé però va trobar estrany que no hi hagués cap nen mirant l'espectacle. Tots havien marxat a jugar a futbol.

—Bru, quina carta és?

—Puc anar a jugar a futbol?

—Digue'm quina carta és.

—Sis de diamants.

Es va sentir el primer tro de la tarda i gairebé al mateix instant va començar a ploure. Era un bon xàfec,

d'aquells de gota grossa. Els nens van posar-se a fer uns xiscles ben aguts però cap d'ells va deixar de jugar. Els pares, atabalats, van avisar els fills perquè entressin a casa mentre miraven de recollir tot el menjar que encara hi havia a les taules. La canalla, lògicament, no va fer cap cas als pares.

—Com collons ho fas?

Les paraules del mag van ser només un xiuxiueig que en Bru no va arribar a sentir. Tots dos estaven xops de dalt a baix, però seguien plantats a l'escenari com estaquirots. El mag es mirava el sis de diamants sense entendre res. En Bru va eixugar-se les gotes que li rodolaven pel front. Volia marxar. El mag va agafar una altra carta i es va mirar aquell nen que tenia al davant.

—Dos de piques.

Ho va dir mentre marxava. La seva mare el cridava des de dins de casa. Tots els nens s'havien arrecerat feia estona perquè cada cop plovia amb més força. El mag va seguir allà, palplantat una bona estona sota el xàfec. Semblava un espantaocells.

Dins del menjador de casa, la mare d'en Sergi mirava de calmar els ànims, però ningú li feia cas. Els nens corrien esvalotats, pujant i baixant escales, d'altres es barallaven pel comandament del televisor.

—En Marc no em deixa posar la tele! —va xisclar una nena.

—Però és que volem jugar a la Play! —va replicar en Marc.

Els pares no podien gestionar aquella olla de grills i van decidir col·locar una de les taules del pati a recer, sota el porxo, i fugir dels nens. En Josep, el pare d'en Sergi, estava gaudint de la tarda. S'ho mirava tot des d'una cadira, fumant i bevent, amb un somriure a la boca. No

parava atenció a cap conversa en especial, i quan el mag va acostar-se a dir-li que ell ja plegava, es va limitar a assentir amb el cap i va assenyalar la seva dona. La Rosa va donar-li dissimuladament un sobre amb els diners acordats i el mag va enfilar cap a la porta. Abans de marxar va buscar en Bru amb la mirada però no el va trobar. Estava amagat al sofà, rere uns coixins, observant atentament com en Sergi i en Xavier assassinaven gent ràndom al Fortnite.

Els pares debatien animadament sobre l'extermini de Palestina per part de l'exèrcit israelià. Les salvatjades s'anaven concatenant una rere l'altra:

—Es veu que ahir van morir cinquanta nadons perquè no hi havia electricitat per a les incubadores.

—Fa dues setmanes que diuen que s'acaba l'electricitat i no s'acaba mai, tu.

—També et diré que aquella gent ja està acostumada a patir.

—El millor que els pot passar és que els matin a tots de cop d'un *bombasso*.

Es va sentir un «apa!» generalitzat, seguit de riures. L'Ernest, l'adult que havia proferit aquella barbaritat, mirava de justificar-se.

—No, no, aviam, m'explico. Els palestins fa nosequants anys que lluiten per defensar la seva terra dels colons.

—Com nosaltres —va fer en Josep des de la seva poltrona.

—Exacte. Però què defensen? Heu vist com és la Franja de Gaza? Però si allò és un solar. Només hi ha edificis enderrocats.

—Però és el seu país! —va dir algú.

—Allò no és ni un país. És una runa —va prosseguir

l'Ernest mentre un dels pares, en Guillem, li posava més ginebra a la copa—. Estic a favor del nacionalisme, eh? Quan veig gent amb la bandera americana en una manifestació, em poso calent. Jo sempre ho dic: «Aquests sí que tenen un país pel qual val la pena morir». No cal que siguin americans; els francesos, per ràbia que us facin, tenen una nació collonuda. Hòstia santa, van tallar-li el cap al rei, eh? I quan sento *La Marsellesa*... Quina enveja, tu. Poder cantar l'himne del teu poble amb el cap ben alt, i no la merda aquella d'*Els segadors*. Cardem pena. Com a país, cardem pena.

En Guillem va acabar de preparar-li el gintònic a l'Ernest i se'l va mirar de cua d'ull.

—Però no estaves parlant de Palestina?

—Ah, sí, Palestina. —L'Ernest va fer un glop de la copa i es va mirar en Guillem amb un gest d'aprova-
ció—. No sé què estava dient, però la conclusió és que el millor que els pot passar és que els matin a tots. Són gent que, evolutivament, no està preparada per viure en aquest planeta. No tenen consciència global. Tu si saps que estàs en un país en guerra constant i vius en la misèria absoluta no et dediques a tenir fills. I aquesta gent no para, tu. Vinga a tenir fills. Estan com cabres.

La Mabel, la dona de l'Ernest, li va passar pel costat en el moment en què el seu home acabava el discurs incendiari.

—T'has quedat descansat, eh?

La resta de pares van riure i l'Ernest va fer com si sentís ploure. Eren ja gairebé les vuit del vespre i les famílies van començar a desfilar. Es van produir aquells instants de frenesí en què els pares diuen adeu, però els nens segueixen jugant, els amfitrions continuen oferint menjar que ha sobrat i begudes i hi ha membres de la mateixa

unitat familiar que no saben com procedir: un pare al llindar de la porta amb l'anorac posat mentre el fill dispara bales de poliestirè al gat i la mare s'emprova les sabates d'una amiga que li ha dit que les vol tornar perquè li van petites però que a ella li quedaran estupendes. És en aquests moments que tot es pot torçar. Tot es manté en un equilibri quàntic, una bala de canó al costat d'una ploma surant en el buit. En Bru feia estona que li havia xiuxiuejat a en Sergi que en Marc cauria per l'escala.

Va ser en aquell mateix moment. Es va sentir el cop i el crit d'una mare. En Marc havia caigut llarg a terra des del tercer esglao. Va plorar una bona estona, però només tenia un blau al colze. En Bru es va mirar en Sergi. Tots dos van riure.